

HARLEQUIN

Sjalokoline romaan

Marguerite Kaye

*Fäise südamega
elumees*

Marguerite Kaye
Rake with a Frozen Heart
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Marguerite Kaye
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01251713
ISBN 978-9949-25-323-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Sussex, mai 1824

Varahommikune udu hakkas just haihtuma, kui mees pööras oma uhke musta täku Thori kodu poole, kasutades otseteed jugapuude all, mis palistasid Woodfield Manori aedu. Inglismaa suvealguse hele päike saatis kiiri läbi kõrgete puude okste ja pani kaste rohul särama, nagu oleks sinna puistatud tuhandeid pisikesi teemante. Thori kapjade alt paiskuva värske mulla lõhn segunes jugapuude tüvede ümber roomavate kuslapuude tugeva aroomiga. Kaunis hommik oli sissejuhatuse imeilusale päevale.

Kõrgeaulisele lord Rafe St. Albanile, kes oli ühtlasi Pentlandi krahy, Gyle'i parun, isand ja käskija, ei avaldanud ümbritseva looduse ilu mingit muljet. Pärast järjekordset magamata ööd vaimselt kurnatud ja varahommikusest pingutavast ratsutamisest surmani väsinud olles ei huvitanud teda muu kui võimalus langeda unejumala kutsuvasse kaissu. Hobust sissepääsu juurde juhtides tuli Rafe sadulast maha ja avas sepisvärava, kust viis kruusatatud rada otse tallide juurde. Pikka

kasvu igati proportsionaalse kehaehitusega mees ja eebenimust hobune moodustasid suurepärase paari – mõlemal oli sinivereline sugupuu, mõlemad ideaalsed näited füüsilise vormi tippu treenitud lihastest ja soontest. Rafe pakatas tervisest. Ta ronkmustad juuksed särasid päikeses, lühike soeng rõhutas veatut profiili, põsed õhetasid kaelamurdvast kihutamisest. Sinakas habeme-tüügas tõi esile tugeva lõua ja lumivalged hambad.

Byronlik, oli üks sõgedalt armunud noor daam tema kohta öelnud – kompliment, millele Rafe oli vastanud sardoonilise naeruga. Ilus välimus ja rikkus tegid temast kõrgseltskonna ihaldatuima poissmehe, kuid isegi kõige agaramad püüdlejad närtsisid ta tõrjuva pilgu all ja terava mõistuse ees. See sobis Rafe'ile suurepäraselt, sest tal polnud mingit huvi lasta ennast uuesti jalaraudu panna. Talle piisas esimesest abielust eluks ajaks. Isegi mitmeks eluks.

„Nüüd oleme peaaegu kodus, sõbrake,“ ütles ta hobuse higistavat külge patsutades. Thor viskas massiivse pea selga ja ta ninasõõrmetest paiskus pilv sooja õhku; ka tema igatses pugeda sooja pessa nagu ta peremeeski. Otsustanud ülejäänud tee pigem kõndida kui uuesti sadulasse istuda, võttis Rafe ratsakuue seljast ja viskas selle hooletult õlale. Olles kindel, et nii vara pole kedagi väljas, polnud tal ei ratsakübarat, vesti ega kaelasidet. Puhta valge linase särgi selg oli higine, avatud kaeluse alt paistsid musklilise rinna karvad.

Hästiõlitatud vedrudega värav sulgus ta järel hääletult. Rafe sundis hobust edasi minema, aga Thor kaapis maad ja norsatas. Kuna Rafe polnud mängutujus, siku-

tas ta seekord ratsmeid tugevamini, ent täkk keeldus ennast liigutamast ja hirnus kiledalt.

„Mis sind ehmatas?“ Rafe silmitses ümbrust, oodates, et teega paralleelselt jooksvast sügavast kraavist piilub välja mõni jänes või rebane, ent nägi selle asemel kinga. Naisterahva kinga. Otsast natuke võidunud lahtist lakknahast tantsukinga, millest ulatus välja väga kena, kvaliteetses villases sukas pahkluu. Rafe tõi kuuldavale vaikse hüüatuse, mis väljendas rohkem paha-meelt kui muret, sidus hobuse väravaposti külge ja läks kraavi uurima.

Seal lamas noor naine, kas siis surnud või teadvusetu. Tal oli seljas vastupidavast kamm-villasest riidest kurguni kinni nõõbitud pruun kleit. Tal polnud kübarat ega mantlit, kastanpruunid juuksed olid nõeltest vallandunud ja seljal lehvikuna laiali; kraavivesi oli need läbi leotanud, muutes juuksed peaaegu mustaks nagu tumeda oreooli. Kui Rafe lükkas kõrkjad ettevaatlikult kõrvale, ilmus nähtavale nägu: täiesti värvitu, lubivalge ja viirastuslik. Naise käed olid rinnal risti nagu kaitseasendis. Üldmulje, mille ta jättis, oli proosaliselt lihtne, seda rikkus ainult ebaloomulik jala-asend, mis ta olemasolu oli kõigepealt reetnud.

Rafe pani ratsakuue rohule ja põlvitas kraavipervele, kus vesi ta ratsapüksid ebameeldivalt märjaks tegi. Naine lamas liikumatult, isegi silmalaud ei võbelenud. Rafe nõjatus ette, surus pea allapoole ja pani kõrva naise näole lähemale. Kerge hingeõhk põsel oli esimene viide elumärgist. Võttes kinni haprast randmest, tundis ta kergendusega, et pulss lööb, küll nõrgalt, ent ühtla-

selt. Kust ta siia sai? Ja mis veel tähtsam, *miks* ta siin kraavis lamab?

Rafe tõusis püsti ja silmitses hajameelselt rohelisi plekke pükstel, mis tekitavad toapoisid kindlasti paha-meelt, ja kaalus võimalusi. Lihtsam oleks muidugi ta siia jätta, minna koju ja lasta mõnel tallipoisil ta varju alla toimetada. Ta silmitses hindavalt lamavat naist, sügav korts kulmude vahel. Ei, ükskõik miks see naine siin ka lamas, ei lubanud Rafe'i südametunnistus niisama minema marssida. Naine nägi välja nagu Ophelia. Väikese jala imelik asend muutis ta eriti kaitsetuks. Ta oli nii habras ja kerge, et kindlasti polnud vaja kahte meest, kui ta ise oli hobusega. Alistunud saatusele, hakkas ta naist tema ajutisest puhkamispaigast välja tõstma.

„Tänan, proua Peters, see on praegu kõik. Ma kutsun, kui veel abi vajan.“

Vaiksed sõnad, mis näisid kostvat nagu pika tunneli lõpust, tungisid Henrietta peas valitsevasse tihedasse uttu. Tal oli tunne, juskui oleks kolp pigistatud mingisuguse keskaegse piinamisvahendi vahele. Ta püüdis tõsta kätt laubale, aga see ei kuuletunud, vaid lamas raskelt rinnal, nagu oleks sellele kaalupomm külge kinnitatud. Teravad valuhood sundisid silmi avama, ent vehklevad värvid, mida ta nägi, neid kohe uuesti sulgema. Nüüd oli tal tunne, nagu taoks keegi sepavasara vastu pead. Piinarikas tuikamine oli talumatu.

Siis asetati ta laubale midagi meeldivalt jahedat ja valu andis pisut järele. Lavendel, ta tundis lavendli-

lõhna. Seekord liigutada püüdes käsi kuuletus. Puudutanud kompressi, avas ta taas silmad. Seinad kõikusid ja tuba ujus silme ees. Ta pigistas silmad kinni, hingas sügavalt, luges viieni ja avas need siis otsustavalt, ignoreerides tunnet, mis kutsus taas tumedasse mõnusesse teadvusetusse.

Tärgeldatud linad. Sulepadjad. Soojendusspann jalgade juures. Damastkardinad pea kohal. Ta oli voodis, ent täiesti võõras magamistoas. Moodsas kaminas põles hele tuli ja akna ette tõmmatud kardinate praost paistis valgust. Tuba oli sisustatud elegantselt, seinad olid kahvatukollased, kardinad kullakat tooni. Henrietta hakkas halb. Nii säravpuhtas toas *ei* tohi halb olla. Henrietta tegi kangelasliku tahtepingutuse, neelatas ja tõusis istuli.

“Te ärkasite.”

Henrietta võpatas. Hääli oli kõlav ja sügava tämbriga. Võrgutav. Kahtlemata mehe oma. Henrietta polnud teda voodikardinate tagant märganud. Ta vajus tagasi patjadele ja tõmbas teki lõuani, tõdedes seejuures, et tal on seljas ainult aluskuub. Kompriess libises siidkattele. Sellest võib jääda plekk, mõtles ta segaselt. “Ärge tulge lähemale, või ma hakkän karjuma!”

“Nagu arvate,” vastas mees lakooniliselt, “sest mina olen omalt poolt juba kõik teinud.”

“Oh!” Mehe hääletoon oli pigem lõbus kui ähvardav. Täiesti hämmastav. Henrietta pilgutab silmi nagu öökull. Kui nägemine muutus selgemaks, vajus tal suu lahti. Voodi ees seisev mees oli kõige ilusam mees, keda ta oli eales näinud. Pikk, tõmmu ja peaaegu sünds-

setult kaunis, võis teda võrrelda Adonisega. Mustad, halastamatult lühikeseks pügatud juuksed tõid esile näo veatult sümmeetrilise luustiku. Kumerad kulmud. Nõiduslikud, kummalise varjundiga sinised silmad – või olid need hallid? Nagu taevast tormisel õhtul. Ta oli särgiväel ja raseerimata, aga see väike korratus ainult rõhutas mehelikku täiuslikkust. Henrietta teadis, et vahib üksisilmi, ent ta ei suutnud pilku pöörata. “Kes te olete? Ja mida te selles... magamistoas teete? Minuga?”

Rafe libistas pilgu üle hirmunud daamikese. Too hoidis linaservast kinni, nagu oleks see viimane kaitse, ja pörnitses teda, nagu oleks mees poolalasti. Kõik mõtted olid ta näole kirjutatud.

Rafe ei suutnud loobuda teda natuke õrritamast. “Ei kujuta ette. Aga teie?”

Henrietta ahmis õhku. Ilmne vastus oli meeldivalt šokeeriv. Henrietta oli alusriiete väel. Mees polnud lõpetanud riietumist. Või lahtiriietumist? Kas ta mõtles seda? Kas nad olid... kas *mees* oli? Kuum värin sundis teda sulgema silmi. Ei! *Seda* oleks Henrietta mäletanud! Kuigi ta ei teadnud täpselt *mida*, oli kindel, et oleks mäletanud. See mees ei ununeks.

Ta siis lihtsalt õrritab? *Eks ju?* Henrietta piilus teda ripsmete vahelt. Nende pilgud kohtusid ja Henrietta viis enda oma kähku mujale. Ei, Kreeka jumalad ei laskuks taevast alla, et võrgutada kuskilt üles korjatud noori naisi, kelle juuksed ripuvad nagu rotisabad ja kes haisevad... Henrietta nuusutas salamisi... jah, kraavivee haisu oli ikka veel tunda. Kindlasti ei teeks nad seda. Isegi kui nad vihjavad...

Mehe pilk suundus ta lõua alla surutud tekile. Henrietta põsed löid õhetama. Kulm kergelt kortsus, vaatas mees talle otsa. Puna süvenes. Henrietta tundis, nagu oleks ta mingil katsel läbi põrunud ja sooviks väga seda uuesti teha. Ta kergitas jonnakalt lõuga. “Kes te olete?”

Mees kergitas kulmu. “Kas mina ei peaks seda hoo-
pis teilt küsima? Te olete minu kodus külaline, olgugi
kutsumata.”

“Teie kodus?”

“Just. Minu kodus. Minu magamistoas. Minu voo-
dis.” Rafe ootas, kuid nägi üllatuseks, et noor daam on
lõpetanud õrnukese mängimise. “Te olete Woodfield
Manoris,” lõpetas ta.

“Woodfield Manoris!” See oli suur mõis, mis külg-
nes Henrietta tööandja omaga. Suur mõis, mis kuulus...
“Püha taevas, kas te olete krahv...?”

“Seda ma olen. Pentlandi krahv Rafe St. Alban – teie
teenistuses.” Mees kummardas veiderdavalt.

Krahv! Henrietta oli kurikuulsa krahvi magamistoas
ja ta taipas, taipas väga hästi, miks mehel on nii skan-
daalne reputatsioon. Ta klammerdus teki külge ning
tundis impulsiivset tahtmist tõmmata see üle pea ja pu-
geda sügavale luksusliku sulevoodi pehmusesse. “Väga
meeldiv teiega tutvuda, mu lord. Mina olen Henrietta
Markham.” Olukord on absurdne, tõesed ta äkitselt. Tal
tekkis sobimatu tahtmine naerda. “Kas te olete ikka
krahv... muidugi olete, kui te nii ütlete.”

Rafe'i suunurk tõmbles. “Ma tean väga hästi, kes ma
olen. Miks te arvate, et ma ei ole krahv?”